

Η ΕΟΡΤΗ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ ΤΩΝ ΜΥΡΟΦΟΡΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΡΧΑΙΑΝ ΑΡΙΜΑΘΕΙΑΝ (ΡΕΜΛΗΝ)

Τήν Κυριακήν, 9ην/ 22αν Ἀπριλίου 2018, Κυριακήν τῶν Μυροφόρων, ἐωρτάσθη ὑπό τοῦ Πατριαρχείου εἰς Ρέμλην- ἀρχαίαν Ἀριμαθείαν τό γεγονός τῆς ἀποκαθηλώσεως τοῦ Κυρίου ἀπό τοῦ Σταυροῦ καί τοῦ ἐνταφιασμοῦ Αὐτοῦ ὑπό Ἰωσήφ τοῦ εὐσχήμονος βουλευτοῦ, καταγομένου ἐκ τῆς Ἀριμαθαίας (σήμερον Ρέμλης), τολμήσαντος εἰσελθεῖν πρός τόν Πιλάτον καί ζητήσαντος τό σῶμα Αὐτοῦ (Μάρκ. 15, 43,46).

Τῆς ἐορτῆς καί πανηγύρεως ταύτης εἰς Ρέμλην προεξῆρξεν ἡ Α.Θ.Μ. ὁ Πατήρ ἡμῶν καί Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος, συλλειτουργούντων Αὐτῷ τῶν Σεβασμιωτάτων Ἀρχιεπισκόπων Ἰόππης κ. Δαμασκηνοῦ, Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου καί τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ἐλενουπόλεως κ. Ἰωακείμ, Ἀγιοταφίτων Ἱερομονάχων, ὡς τῶν Ἀρχιμανδριτῶν Ἱερωνύμου, Καλλίστου καί Μακαρίου, ἱερέων τῶν ὁμόρων περιοχῶν τῆς Ρέμλης, τοῦ Ἀρχιδιακόνου π. Μάρκου καί τοῦ διακόνου π. Ἀναστασίου, παρουσίᾳ ἐκπροσώπων τῆς Ἑλληνικῆς Πρεσβείας εἰς Τέλ-Ἀβίβ, ψαλλούσης τῆς χορωδίας τῆς Κοινότητος Ρέμλης, συμπροσευχομένου τοῦ ἡγουμένου Ἀρχιμανδρίτου π. Νήφωνος ἐν συμμετοχῇ πυκνοῦ Ὁρθοδόξου ποιμνίου.

Πρός τοῦτο τό ποιμνιον ἐκήρυξε τόν θεῖον λόγον ὁ Μακαριώτατος ἔχοντα οὕτως ἑλληνιστί ὡς ἔπεται:

«Αἰνεσάτωσαν ἔθνη καί λαοί Χριστόν τόν θεόν ἡμῶν, τόν ἐκουσίως δι' ἡμᾶς σταυρόν ὑπομείναντα καί ἐν τῷ Ἄδει τριημερεύσαντα καί προσκυνησάτωσαν Αὐτοῦ τήν ἐκ νεκρῶν Ἀνάστασιν, δι' ἧς πεφώτισται πάντα τοῦ κόσμου τά πέρατα», ἀναφωνεῖ ὁ μελωδός τῆς Ἐκκλησίας.

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς Χριστιανοί,

Χαίρει καί ἀγάλλεται ἡ ἀρχαία καί ἀγιογραφική πόλις ὑμῶν Ἀριμαθαία ἐπὶ τῇ συμμετοχῇ αὐτῆς ἐν τῷ σταυρικῷ πάθει καί τῇ λαμπροφώρῳ Ἀναστάσει τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, διὰ τῶν κρυφῶν ἀλλά πιστῶν μαθητῶν τοῦ Χριστοῦ, Ἰωσήφ καί Νικοδήμου, κηρύκων γενομένων τῆς τριημέρου ταφῆς καί τῆς ἐκ τῶν νεκρῶν ἐγέρσεως αὐτοῦ τοῦ Χριστοῦ.

Τοῦτο καταδεικνύει ἐναργέστατα ἡ σημερινή ἐορτή καί Πασχάλιος ἡμέρα τοῦ Κυρίου, καθ' ἣν τιμᾶται ἡ μνήμη τῶν ἁγίων Μυροφόρων γυναικῶν καί δὴ τῶν πιστῶν μαθητῶν τοῦ Χριστοῦ Ἰωσήφ καί Νικοδήμου, ἀψευδῶν γενομένων μαρτύρων τῆς ταφῆς καί τῆς Ἀναστάσεως Αὐτοῦ, ὡς μαρτυρεῖ ὁ Εὐαγγελιστής Μάρκος λέγων: «Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἐλθὼν Ἰωσήφ ὁ ἀπὸ Ἀριμαθαίας, εὐσχήμων βουλευτής, ὅς καί αὐτός ἦν προσδεχόμενος τήν βασιλείαν τοῦ θεοῦ, τολμήσας εἰσῆλθε πρός Πιλάτον καί ᾐτήσατο τό σῶμα τοῦ Ἰησοῦ. Καί ἀγοράσας σινδόνα καί καθελὼν αὐτόν ἐνείλησε τῇ σινδόνι καί κατέθηκεν αὐτόν ἐν μνημείῳ, ὃ ἦν λελατομημένον ἐκ πέτρας καί προσεκύλισε λίθον ἐπὶ τήν θύραν τοῦ μνημείου», (Μάρκ. 15, 43,46).

Ὁ Ἰωσήφ ὁ ἀπὸ Ἀριμαθαίας, εὐσχήμων βουλευτής ὢν, διακρίνεται διὰ δύο τινά: Ἀφ' ἑνὸς μέν προσεδέχετο τήν βασιλείαν τοῦ θεοῦ, δηλονότι τοῦ Κυρίου ἡμῶν

Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἀφ' ἑτέρου δέ κατέθηκεν αὐτόν [τόν ἐσταυρωμένον Χριστόν] ἐν τῷ ἰδίῳ Αὐτοῦ μνημείῳ, ὃν ἦν «λελατομημένον ἐκ πέτρας». Συνομολογητὴς εἰς τοῦτο τῷ Ἰωσήφ ἦτο καὶ ὁ Νικόδημος, ὁ ἐλθὼν πρὸς τὸν Ἰησοῦν νυκτός τὸ πρῶτον φέρων μεῖγμα σμύρνης καὶ ἀλόης ὡς λίτρα ἑκατόν», (Ἰωάν. 19, 39).

Τόσον ὁ Ἰωσήφ ὅσον καὶ ὁ Νικόδημος ἀνεγνώρισαν εἰς τὸν Ἰησοῦν τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ, τὸν κηρύττοντα τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν, ὡς μαρτυρεῖ καὶ ὁ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης: «Εἶπεν ὁ Ἰησοῦς· ἀμήν ἀμήν λέγω σοι, ἐάν μή τις γεννηθῇ ἐξ ὕδατος καὶ Πνεύματος, οὐ δύναται εἰσελθεῖν εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ. Τό γεγεννημένον ἐκ τῆς σαρκὸς σὰρξ ἐστὶ καὶ τό γεγεννημένον ἐκ Πνεύματος πνεῦμά ἐστι», (Ἰωάν. 3, 5-6) καὶ ἀναλυτικώτερον· «ἀληθῶς σοῦ λέγω, Νικόδημε, εἶπεν ὁ Ἰησοῦς, ὅτι ἐάν δέν γεννηθῇ κανεῖς πνευματικῶς διὰ τοῦ ἁγίου Βαπτίσματος καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τό ὁποῖον ἀοράτως ἐνεργεῖ τὴν ἀναγέννησιν τοῦ ἀνθρώπου, δέν δύναται νά εἰσέλθῃ εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ. Κάθε τι τό ὁποῖον ἔχει γεννηθῇ μέ φυσικὴν γέννησιν ἀπό τὴν σάρκα εἶναι καὶ αὐτό σαρκικόν καὶ δέν δύναται νά εἰσέλθῃ εἰς τὴν πνευματικὴν ταύτην βασιλείαν. Καὶ ἐκεῖνο, τό ὁποῖον ἔχει γεννηθῇ ἀπό τό Ἅγιον Πνεῦμα εἶναι ὑπαρξίς καὶ προσωπικότης πνευματικὴ καὶ αὐτὴ θά ἀπολαύσῃ τὴν πνευματικὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ».

Μέ ἄλλα λόγια, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ἡ ἐκ νεκρῶν Ἀνάστασις τοῦ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, δι' ἧς πεφώτισται πάντα τοῦ κόσμου τά πέρατα», κατὰ τὸν μελωδόν, δέν εἶναι ἄλλο τι ἀπό τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ, εἰς τὴν ὁποῖαν πᾶς ἄνθρωπος καλεῖται νά εἰσέλθῃ. Ἡ Ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ καταγγέλλει τὴν νίκην τοῦ θανάτου τοῦ Χριστοῦ ἐπὶ τοῦ θανάτου τῆς φθορᾶς καὶ τῆς ἁμαρτίας, ὡς ἀναφωνεῖ ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ: «Χριστός ἀνέστη ἐκ νεκρῶν θανάτῳ θάνατον πατήσας καὶ τοῖς ἐν τοῖς μνήμασι ζῶν χαρισάμενος» καὶ «...Πάσχα Κυρίου Πάσχα, ἐκ γάρ θανάτου πρὸς ζωὴν καὶ ἐκ γῆς πρὸς οὐρανόν Χριστός ὁ Θεός ἡμῶν ἡμᾶς διεβίβασεν» καὶ ἐπὶ πλέον «Ὡ, Πάσχα, τό μέγα καὶ ἱερῶτατον Χριστέ· ὦ, σοφία καὶ Λόγε τοῦ Θεοῦ καὶ δύναμις· δίδου ἡμῖν ἐκτυπώτερον, σοῦ μετασχεῖν ἐν τῇ ἀνεσπέρῳ ἡμέρᾳ τῆς βασιλείας σου».

Ἡ ἀνέσπερος δέ ἡμέρα τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ εἶναι ἡ σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου δηλονότι ἡ συμμετοχὴ αὐτοῦ εἰς τὴν ἀνάστασιν τῆς θεωθείσης ἀνθρωπίνης φύσεως τοῦ Χριστοῦ. Ὁ Χριστός εἶναι αὐτός ὁ Ὑποῖος ἐν τῇ Ἀναστάσει Αὐτοῦ καὶ συνανύψωσε καὶ ἐθέωσε τὴν ἀνθρωπίνην ἡμῶν φύσιν, ὡς κάλλιστα λέγει καὶ ὁ μελωδός: «Ὅλον καθελὼν τοῦ θανάτου τό κράτος ὁ Υἱός σου Παρθένε, ἐν τῇ αὐτοῦ Ἀναστάσει, ὡς Θεός κραταιός, συνανύψωσεν ἡμᾶς καὶ ἐθέωσεν· διὸ ἀνυμνοῦμεν Αὐτόν εἰς τοὺς αἰῶνας».

Τὴν πραγματικότητα αὐτὴν, δηλονότι τῆς συνανυψώσεως καὶ θεώσεως ἡμῶν ἐν τῇ Ἀναστάσει τοῦ Χριστοῦ», ζῶμεν καὶ κατανοοῦμεν ἡμεῖς οἱ Χριστιανοί ἐντός τῆς Ἐκκλησίας, τῆς ἀποτελούσης τό ἐν τῷ κόσμῳ μυστικόν σῶμα τοῦ Χριστοῦ. Λέγομεν δέ τοῦτο, διότι ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ, τὴν ὁποῖαν ἐφανέρωσεν ὁ Χριστός ἐπὶ τῆς γῆς δέν συνίσταται εἰς τό νά τρώγῃ καὶ νά πίνῃ κανεῖς ἐλευθέρως. Συνίσταται εἰς τὴν δικαιοσύνην καὶ εἰρήνην καὶ ὁμόνοιαν μέ τοὺς ἀδελφούς μας καὶ τοὺς συνανθρώπους μας καὶ εἰς τὰς χαράς, τὰς ὁποίας χαρίζει τό Ἅγιον Πνεῦμα. «Οὐ γάρ ἐστὶν ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ βρῶσις καὶ πόσις, ἀλλὰ δικαιοσύνη καὶ εἰρήνη καὶ χαρὰ ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ. Ὁ γάρ ἐν τούτοις δουλεύων τῷ Χριστῷ εὐάρεστος τῷ Θεῷ καὶ δόκιμος τοῖς ἀνθρώποις», (Ρωμ. 14, 17-18), κηρύττει ὁ Θεῖος Παῦλος. Καὶ ἀλλαχοῦ λέγει ὁ σοφός Παῦλος «ἀδελφοί σὰρξ καὶ αἷμα βασιλείαν τοῦ Θεοῦ κληρονομῆσαι οὐ δύναται, οὐδέ ἡ φθορά τὴν ἀφθαρσίαν κληρονομεῖ», (Α΄ Κορ.

Ἑρμηνεύων τούς Παυλείους τούτους λόγους, ὁ Ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας λέγει: «Ἔως ἐστὶ τό σῶμα τό ἀνθρώπινον σὰρξ καί αἷμα, τοῦτ' ἐστὶ θνητόν καί φθαρτόν, θεοῦ βασιλείαν... οὐκ ἂν δύναίτο κληρονομεῖν». Τοῦτο σημαίνει ὅτι ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ διὰ τῆς συμμετοχῆς μας εἰς τήν μοναστηριακὴν ζωὴν καί λειτουργικὴν ἢ εὐχαριστιακὴν αὐτῆς πρᾶξιν μόνον, ἡμεῖς, δηλονότι τὰ πιστά μέλη δυνάμεθα νά προγευθῶμεν νοερῶς τήν Οὐράνιον βασιλείαν ἀφ' ἑνός καί ἀφ' ἑτέρου δυνάμεθα νά ἐνδυθῶμεν τήν ἀφθαρσίαν, ὡς τοῦτο ἀποδεικνύεται μέ τας μυριάδας τῶν ἁγίων ἀνδρῶν καί γυναικῶν καί μάλιστα μέ τὰ σωζόμενα λείψανα τῶν ἁγίων τῆς Ἐκκλησίας μας. «ὑπὲρ Χριστοῦ παθόντες μέχρι θανάτου, ὧ, Ἅγιοι Ἀθλοφόροι Μάρτυρες, ψυχὰς μέν ἔχετε εἰς οὐρανούς ἐν χειρὶ θεοῦ καί κατὰ κόσμον ὅλον δορυφορεῖται τὰ λείψανα ὑμῶν», λέγει ὁ μελωδὸς τῆς Ἐκκλησίας.

Ἡ Ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ, ἀγαπητοί μου, ἀποτελεῖ τὰ ἐγκαίνια τῆς βασιλείας τοῦ θεοῦ. Εἰς τοῦτο ἀκριβῶς καλούμεθα καί ἡμεῖς σήμερον ὑπὸ τῶν ἁγίων Μυροφόρων γυναικῶν καί ὑπὸ τῶν ἁγίων Ἰωσήφ καί Νικοδήμου διὰ τῶν πρεσβειῶν τῆς Ὑπεραγίας Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καί ἀειπαρθένου Μαρίας τῆς Θεοτόκου, ἄδοντες καί λέγοντες μετὰ τοῦ ὑμνωδοῦ. «Ἐγκαίνισον ψυχὴ, πάσας σου τὰς αἰσθήσεις πρὸς θείαν θεωρίαν· Χριστὸς γάρ οὕτω θέλει τελεῖσθαι τὰ ἐγκαίνια».

Χριστὸς Ἀνέστη!

Μετά τήν θείαν Λειτουργίαν ἠκολούθησε λιτανεία πέριξ τοῦ Ναοῦ, τὰ ἐγκαίνια ἀναπαλαιωθείσης αἰθούσης, ἐν ᾗ ὁ Μακαριώτατος προσεφώνησε διὰ τῆς κάτωθι προσφωνήσεως Αὐτοῦ:

“Οὕτω λαμψάτω τό φῶς ὑμῶν ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, ὅπως ἴδωσιν ὑμῶν τὰ καλά ἔργα καί δοξάσωσι τόν Πατέρα ὑμῶν τόν ἐν τοῖς οὐρανοῖς”, (Ματθ. 5,16)

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί, σεβαστά μέλη τῆς Κοινότητος, εἰς τήν σημερινήν ἐόρτιον πασχάλιον χαράν καί εὐφροσύνην προστίθεται τό ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ τῆς ἀρχαίας πόλεως ὑμῶν Ἀριμαθαίας, ἐπιτελούμενον ἀνακαινιστικόν ἔργον ὑπὸ τοῦ λίκου ἡμῖν ἀγαπητοῦ ἡγουμένου ὁσιολογιωτάτου Ἀρχιμανδρίτου π. Νήφωνος καί τήν συνδρομήν, βεβαίως, τῶν ἀγαπόντων τήν εὐπρέπειαν τοῦ οἴκου Κυρίου πιστῶν καί ἀγαθῶν μελῶν τῆς Κοινότητος ὑμῶν. Τό παλαίφατον Πατριαρχεῖον Ἱεροσολύμων μετὰ τοῦ Τάγματος τῆς Ἀγιοταφίτικῆς Ἀδελφότητος κατώρθωσε διὰ μέσου τῶν αἰώνων, ἀφ' ἑνός μέν νά διαφυλάξῃ τὰ Πανάγια Προσκυνήματα ἐν τῇ Ἁγίᾳ Γῇ γενικώτερον καί ἐν τῇ Ἁγίᾳ Ἱερουσαλὴμ εἰδικώτερον· ἀφ' ἑτέρου δέ νά ἐγγυηθῇ τήν χριστιανικὴν παρουσίαν εἰδικώτερον.

Λέγομεν δέ τοῦτο, διότι ἡ χριστιανικὴ παρουσία ἐν τῇ Ἁγίᾳ Γῇ καί τῇ εὐρυτέρᾳ περιοχῇ ἡμῶν, ἐννοεῖται τῇ Μέσῃ Ἀνατολῇ, εἶναι ἔργον τῆς λατρευτικῆς καί λειτουργικῆς ἀποστολῆς τῆς Μητρος ἀπασῶν τῶν Ἐκκλησιῶν, τῆς ὁποίας «καί πύλαι Ἰδοῦ οὐ κατισχύουσιν αὐτῆς», (Ματθ. 16,18).

Ἡ ἐν τῷ ἐκκλησιαστικῷ πνεύματι καί τῇ ἀγάπῃ τοῦ Χριστοῦ συνεργεία μεταξὺ Πατριαρχείου καί τῆς σεβαστῆς ἡμῶν Κοινότητος εἶναι τό γεγονός τῆς προόδου εἰς τόν ἐκπαιδευτικόν, κοινωνικόν καί πνευματικόν τομέα τῆς Κοινότητος τῆς Ρέμλης «ὑμεῖς ἐστε τό ἄλλας τῆς γῆς· ἐάν δέ τό ἄλλας μωρανθῇ, ἐν τίνι ἁλισθήσεται;»

Ἡ ἁρμονικὴ συνύπαρξις μεταξύ τῶν συγκατοίκων καὶ συμπολιτῶν ἡμῶν Ἑβραίων καὶ Μουσουλμάνων ἀποτελεῖ παράδειγμα πρὸς μίμησιν. Συγχαίροντες δέ ὑμᾶς ἐπὶ πᾶσι τοῖς ἀγαθοῖς τούτοις ἔργοις εὐχόμεθα τό φῶς τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ νὰ διαφυλάξη τὰς διανοίας καὶ καρδίας ὑμῶν. Εἰς δέ τὰ μέλη καὶ τὸν Πρόεδρον τῆς Νέας Κοινοτικῆς Ἐπιτροπῆς εὐχόμεθα δύναμιν καὶ ἐπιτυχίαν εἰς τὴν ἀποστολὴν αὐτῶν, διαβεβαιούμενοι αὐτοῖς διὰ τὴν ἀμέριστον συμπαράστασιν Ἡμῶν. Χριστὸς Ἀνέστη!»

Μετά ταῦτα ἠκολούθησεν ἑόρτιος μεσημβρινή τράπεζα.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας

```
ngg_shortcode_0_placeholder" order_by="sortorder" order_direction="ASC"  
returns="included" maximum_entity_count="500"]
```